

PLICHT

3 februari 1956

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst moet ik u erop wijzen, dat, aangezien wij niet alwetend of onfeilbaar zijn, van u wordt verwacht, dat u ook zelf na zult denken en ook slechts datgene, wat voor u geheel aanvaardbaar is na overdenking zult behouden van al hetgeen, wat wij met u bespreken.

In een koude tijd als deze dagen zou ik gaarne aansluiten op het onderwerp van de vorige week. Een van die 'kleine dingen' zullen wij aansnijden, die zo hartverwarmend kunnen zijn.

Er wordt zo vaak beweerd, dat je niet leeft om gelukkig te zijn, maar om je plicht te doen. Het woord "plicht" is voor vele mensen een zweep geworden, waarmede zij door het leven worden gejaagd. "Het is je plicht om dit te doen. Je plicht om daarheen te gaan. Je plicht om te luisteren, je plicht om te gehoorzamen. Je plicht....!" en verder niets. "Het is je plicht tegenover God om zó te doen, je plicht tegenover je vaderland, je plicht tegenover je familie, je plicht tegenover de kerk, tegenover die en tegenover die en nog eens plicht!"

Ik vraag mij af in hoeverre de ijveraars zich voor deze plicht bewust zijn van de ware zin van het leven. Ik neem dat woord "plicht" niet zo au serieus overigens. Want dezelfden, die u achtervolgen, dat het uw "plicht" is om dit te doen, dat te laten, zijn over het algemeen voor zichzelf wat meer goedertierend en verminderen voor zichzelf de plicht, die zij anderen zo streng en hardvochtig opleggen.

Wat kan onze plicht werkelijk zijn? Hebben wij een plicht tegenover de wereld, alleen in zoverre die wereld met ons in verband staat? Hebben wij een plicht, die ons onaangenaam kan zijn. Alleen wanneer wij zelf het onaangename als het goede erkennen. Ik zou plicht zó willen omschrijven: plicht is het volbrengen van de dingen, die je voelt als het intrinsieke deel van je leven. Men mag u niet een plicht opleggen. Zeker niet, wanneer de plicht u wordt tot een gesel. Wanneer de plicht wordt tot een - u zult de uitdrukking willen verontschuldigen - een hardnekkige ziekte, die je je hele leven moet trachten te bestrijden.

Zijn wij in de wereld gebracht, zijn wij in het leven gebracht om alleen maar onze plicht te volbrengen? Is er dan niets anders, dat belangrijker en voornamer is?

O zeker, ook velen van de predikers, verkondigers van waarheid, leraren op geestelijk gebied, zeggen: "Het is uw plicht om geestelijke bewustwording na te streven." Maar waarom is dat plicht? Is het niet alleen plicht, dat het noodzakelijk is, deze dingen te doen, te verwerven, wil je zelf gelukkig en tevreden kunnen leven? Plicht mag niet iets zijn, wat tegen je eigen wezen strijdt.

God heeft een volmaakte Schepping geschapen. De mens, de geest levend in die Schepping moeten hun vreugde aan deze volmaaktheid ook kunnen ervaren. Daarvoor is het misschien nodig, dat wij meer begrijpen van het leven dan men over het algemeen op aarde, of in de lagere sferen, doet. Maar toch is de vreugde, de vrede de directe uiting van de Goddelijke liefde, die alle dingen bezielt, m.i. het voornamelijk punt in de gehele Schepping, veel voornamer dan plicht, veel voornamer dan een drijfveer, die ons tot een droefgeestig verder gaan dwingt, galmende gezangen zingende en dromende van een tijd, dat wij geen plicht zullen kennen. Zo moeten wij niet verder gaan. Dat is dwaasheid. Gods wereld is een wereld van vreugde. Wanneer die wereld voor een mens, of voor een geest, niet vreugdig is, dan ligt dat niet aan God, maar ligt het aan het onvolmaakte bewustzijn, die de mens, of die geest heeft.

Wanneer God dus een vreugdige en volmaakte wereld schept in zijn liefde, dan mogen wij vanuit ons standpunt toch in ieder geval beginnen met ook deze vreugde te zoeken. Een verantwoorde vreugde wel te verstaan. Want een vreugde, die gezocht wordt, terwijl zij strijdt tegen innerlijk bewustzijn van goed, wanneer wij het kwade doen, omdat het heel plezierig is, dan scheppen wij in onszelf een strijd, die ons zodadelijk meer leed zal kosten, dan de onthouding op dit ogenblik. Maar vreugde is toch wel de hoofdtoon, die in het leven behoort te bestaan.

Men heeft wel eens gezegd, het is je plicht om te werken. Zeker, een mens is nu eenmaal geschapen op de wereld en hij moet iets doen om te leven. Dat staat het best geschreven in het Oude Testament in Genesis. "In het zweet des aanschijns zult gij Uw brood verdienen." Een mens kan niet zonder werken. Maar dient die mens dan alle werkzaamheden te aanvaarden, die hem tegen de borst stuiten? Moet die mens zich dan

maar overgeven aan elke willekeurige plicht, elke willekeurige taak, die hem wordt opgelegd van hoger hand? Kan een mens een plicht vervullen door taken te aanvaarden en te volbrengen, waar hij niet zelf volledig deel aan heeft? Dat is het grote probleem, dit ene kleine puntje in de veelheid van menselijke belevingen, waar ik vandaag over wil spreken.

Kan een mens zijn plicht doen, wanneer hij niet van ganser harte, met inzet van zijn gehele persoonlijkheid doet? Sta mij toe, dat ik hierop antwoord: neen! Dit is onmogelijk, zelfs de best willende mens, die zich geheel dwingt tot een volledige inzet van zichzelf, is niet in staat zijn taak geheel en al naar behoren te vervullen. Er is innerlijk voorbehoud, een klein innerlijk verzet, een kleine wrevel; de kracht nodig tot een zelfoverwinning alleen zal reeds voldoende zijn om de volledige en volmaakte vervulling van die taak onmogelijk te maken.

Wij moeten een arbeid zoeken, werk, een plicht, waar wij zelf vreugde aan hebben. Voor de ene mens is dat een scheppen met de hand, voor de ander is het het opbouwen van een sfeer, de derde geniet, wanneer hij rijen van cijfers aaneen kan voegen tot zij een omvattend beeld geven van iets op de wereld. Ieder mens heeft zijn mogelijkheden, zijn verlangens. De één is slechts gelukkig wanneer hij achter de ploeg kan gaan en op het veld het zaad uitzaaien, daar voelt de ander zich alleen gelukkig in de beslotenheid van een kleine ruimte, waarin hij, alleen met zijn gedachten, tracht weer te geven wat er leeft in de wereld. Voor de één ligt het geluk in de zingende klank van een viool, voor een ander in het gedaver van een machine. Elke mens heeft zo zijn vreugde. Voor elke mens bestaat er een mogelijkheid om enthousiast te worden en te zeggen: "Ziet, dat is mijn werk. Daar kan ik in opgaan. Daar leg ik mijn hele hart en mijn hele persoonlijkheid in. Daar kan ik mijzelf volledig en zonder voorbehoud aan geven." Dat is dan de taak, waarvoor die mens in de wereld is gekomen. Niet al dat andere.

O, ik hoor ze al spreken, de sociologen, de pessimisten, de statistici, die met hun statistieken bewijzen, dat het noodzakelijk is, dat het anders gaat. Zij houden rekening met alle stoffelijke factoren, behalve met de mens zelf. En wanneer je met de mens zelf geen rekening houdt, dan loopt zelfs de beste organisatie, het meest intrinsieke raderwerk van prikkels, beloningen en straffen vast. De mens moet, - om werkelijk iets te kunnen presteren, ergens werkelijk voor te kunnen vechten en strijden, om zich ergens aan te geven - erin geloven als in een deel van zichzelf. Hij moet met een scheppende trots geladen zijn hele leven levenskracht weten en kunnen uiten. Anders betekent het niets. Hij moet een levensvervulling vinden in de plicht, die hij aanvaardt en een andere plicht bestaat er niet.

Wanneer men u zegt; het is uw plicht uw vaderland te verdedigen, dan heeft dit alleen zin wanneer dat vaderland voor u iets heiligs en iets groots is. Wanneer uw hele leven toebehoort aan dat vaderland, dan is het uw plicht. Dan zou elke verzuim om het vaderland te dienen een slag in het gezicht zijn, een vernedering van uzelf, een vlucht voor een verantwoording. Wanneer men u zegt: het is plicht de mensheid te dienen, dan kunt u dit alleen doen, wanneer u die mensheid voldoende liefhebt, om uzelf te veronachtzamen en te verwaarlozen als het nodig is voor de mensheid.

Dus uw bewustzijn, uw leven is het wat uitmaakt wat uw plicht is. Niet wat de mensen zeggen. Niet wat men u toeroept van een kansel of een redenaarsgestoelte, niet wat men uw plicht noemt in de pers, of in een advertentie. Plicht is iets heiligs. Het is een plicht voor elke geest, die in de stof afdaalt zichzelf te zijn zo goed, zo zuiver hij kan. Het is de plicht van elke geest, die neerdaalt in de stof zichzelf te uiten, zo harmonisch als dit slechts mogelijk is, zich te uiten op een wijze, die in geest en sfeer ons meer laat dan slechts ons eigen zijn. Een entiteit, een persoonlijkheid bouwt niet alleen aan zichzelf. Wij allen samen, wij vormen a.h.w. één wezen. Een wezen, waarin geest en geest gelijkelijk deel zijn. Wij zijn de kleine bouwstenen, van het bouwwerk der oneindigheid. Wij allen gezamenlijk moeten werken. Niet één van ons kan zich verheffen, geheel alleen. Dit zou het evenwicht verstoren. Wij moeten gezamenlijk groeien, gezamenlijk verder gaan. Daarom is het de plicht van een ieder zichzelf te zijn, omdat hij de weg moge vinden, die de Schepper heeft bestemd in Zijn groot kosmisch bouwwerk voor elke kleine ziel, elk klein deel van Zijn kracht.

Wanneer wij die weg volgen, dan leeft er in ons een intense vreugde. Heel die wereld, al die mensen, die geesten, het hele bestaan is ons een voortdurende verzekering, dat wij op goede wegen gaan. Elk beleven opnieuw is een verfrissende, verrassende openbaring van de grote éénklank in de Schepping. Een mens, die zijn werkelijke plicht kent, volbrengt die plicht met vreugde. Niet, omdat het zijn taak is vreugdig zijn plicht te volbrengen, maar omdat hij niet anders dan vreugdig kan zijn, waar deze plicht hem betekent een bevestiging van zichzelf in de wereld. Omdat dit betekent: één zijn met de grootste, de hoogst lichtende kracht, die hij kan kennen. Daardoor heeft de mens de lach gevonden. Niet de honende, de hatelijke, de

leedvermaak uitblèrende giechellach, niet het scherp cynisch hiklachje, maar de volle gulle lach, die opbloeit uit de mens en de stille glimlach, die een ogenblik zijn gelaat schoon en edel maakt, alsof hij reeds de engel ware, die hij misschien eens worden zal in hogere sfeer. De lach, die voor de mens de uitdrukking is geworden van zijn vreugdige, intense beleving van het Al. Van zo'n vreugde, zo vol, zo stil en toch tevens zo geuit, dat een ogenblik al het andere daarbij in het Niet verzinkt, getuigt de lach.

Wanneer een mens zijn bestemming volbrengt, dan kent hij deze vreugde. Het is de stille lach van een moeder, die naar haar kind kijkt, daarin plotseling haar eigen wezen vervuld ziet. Het is de langzaam ontplooiende lach van een mens, wie zijn werk klaar heeft en plotseling in vreugde uitbarst, want het is toch goed om te leven. Hij heeft zijn taak volbracht en er is tijd over. Lach dan en speel dan, wanneer je weet, dat de wereld niets meer van je te vorderen heeft.

Het is je plicht! Hoe vaak wordt dat woord niet misbruikt. Het begint al met de kinderen. Men zegt tot de kinderen: "Het is uw plicht vader en moeder te eren." Maar ik vraag mij af: is het nodig om dat zo nauwkeurig en netjes uit te drukken met een plicht erbij. Is het niet eerder de taak van de ouders om zich de achting van hun kind door hun leven en zijn te verzekeren?

Men zegt: het is je plicht om God te eren. Hoe kun je nu God eren, wanneer je die God niet erkent?

"Het is je plicht, om goed te leren: er wordt voor betaald. Later heb je het nodig", zegt men tegen het kind. Ja, maar zou men dan niet omschrijven: waarom? Zou men niet tegen het kind zeggen: "Kijk eens, wanneer je dit en dat kent, dan kun je later dit en dat worden en zo en zoveel verdienen." Dan is het geen plicht meer, dan voelt het kind zelf het als een noodzakelijkheid. En de herinnering daaraan is beter, dan het doodgebeten woord: Plicht! Je moet!

Weet u, er zijn zoveel mensen, die denken, dat je alleen maar klaar komt met het leven, wanneer je overal èn voor jezelf èn voor anderen steeds spreekt van het heilige moeten. Je móét dat doen! Het is noodzakelijk, dat wij dat doen. Wij kunnen niet anders doen. Alleen dat laatste is de enige reden. Wanneer wij het leven beseffen, wanneer wij beseffen, wat er in en rond ons leeft, dan kunnen wij niet anders; dan is er geen moeten meer, of het moet alleen die drang van binnen zijn.

De mens, die een enkele keer de vreugde en de vrede van een lichte geestelijke sfeer heeft ervaren, die zal zijn hele leven steeds weer blijven wijden aan het zoeken juist van die sfeer, van deze sereniteit, deze vervuldheid met Goddelijke kracht. Omdat die mens dat doen moet? Omdat er iets in hem is, die hem dwingt deze weg te gaan. Wanneer wij een plicht hebben, dan kan dat alleen een plicht zijn tegenover God. Maar God legt ons niet van buitenaf levensvoorwaarden op. God scheidt in ons de drang, de drang om te leven, om Zijn weg te gaan. God heeft bepaalde dingen in ons gelegd, of wij nu mens of geest zijn. Of wij spreken van het eerste begin, een aarzelend bewustzijn dat zich af ging vragen: "ben ik nu wel?" en: "wat is "IK"?" tot het ogenblik dat de volmaakt gevormde geest opgaat in het Goddelijke, zich één voelt plotseling met de lichtende kracht, die het eens gebaard heeft. Alleen gelijk kennen zij in zich de drang om tot God te gaan. God legt ons geen uiterlijke plichten op. Dat doen wij zelf. En niemand dan wijzelf kan dat doen. Geleid door de kracht, die in ons is, geleid ook door al hetgeen dat met ons gaat op onze weg door wereld en sfeer, weten wij voor onszelf, wat wij mogen, wat wij kunnen en wat wij moeten doen, en weten wij ook, wat wij na moeten laten. En dit weten is de enige plicht, die er bestaat, onze eigen weg te gaan, zo goed als wij kunnen.

Wanneer je dat doet, vol overtuiging, dat je goed leeft, wanneer je weet, dat elke dag, die voorbij gaat wederom een kunstwerk is als het ware, waar je je beste weten en kunnen in hebt gelegd om daden en leven te boetseren tot een perfectie, die aangenaam is voor God en de mens om te beschouwen. Hoe kun je dan anders zijn dan blij en vreugdig gestemd? Ware plichtsvervulling is de vreugde van het "IK", dat zichzelf vervuld ziet in het leven. Dat is waarheid. En daarom zou ik dan mijn onderwerp willen besluiten met de opmerking: spreek niet van plicht, noch tot uzelf, noch tot anderen. Tracht alleen voor uzelf uit te vinden, wat voor u noodzakelijk is. En noem dat niet plicht, maar noem het noodzaak. En zoek dan in uzelf naar het verlangen tot uiting, tot openbaring van uzelf aan de wereld, dat in u leeft. Probeer u dat voor te stellen als een facet van de Schepper, Die u heeft voortgebracht. Wanneer u dit beeld gevonden hebt, dan hebt u het enige gevonden, wat op deze wereld "plicht" mag heten. Wanneer iemand opmerkingen heeft aangaande hetgeen door mij, werd gesproken kunnen daaromtrent vragen worden voorgelegd aan de eerste spreker na de pauze. Ik voor mij dank u voor uw aandacht en geef het woord over aan de volgende spreker. Goedenavond.

-0-0-0-0-0-

IN DEN BEGINNE WAS HET WOORD

Goeden avond, vrienden,
Onderwerp naar uw eigen keuze.

Vraag: Welke betekenis moeten wij geven aan het "Woord", zoals dit wordt gebezigd in het Johannes-Evangelie, o.a. als Johannes zegt: "In den beginne was het Woord"?

Antwoord: Weet u, dat Woord was natuurlijk een omschrijving. Als wij de werkelijke betekenis van een dergelijke zegswijze na willen gaan, dan moeten wij eigenlijk een heel eind verder terugkeren in de geschiedenis dan bv. Johannes. Waarschijnlijk zelfs heel wat verder dan Mozes.

In de oudheid waren er al verschillende groepen en kringen, die voor zichzelf geloofden, dat God - de ware God - uitgedrukt kon worden in een bepaalde samenstelling van kleur, een bepaalde samenstelling van stoffen en ook in een bepaalde samenstelling van klanken. Dit is misschien niet zo dwaas, als u zou denken. Degenen, die een beetje op de hoogte zijn met de magie, vooral die de Tibetaanse monniken en magiërs gebruiken, die weten wel, hoe ook deze bepaalde klanken gebruiken om daarmee iets te doen en de bekende klank Aum, is dan ook een van die klankcombinaties, die vaak gebruikt worden om schijnbaar wonderlijke verschijnselen te veroorzaken.

Het zal u dan niet verwonderen, wanneer ik u vertel, dat deze ouden meenden, dat een bepaald woord, een bepaalde reeks van klanken dus, de ware naam Gods was. Men meent, dat er heel wat van deze ware namen bestaan, n.l. in het geheel 33.000. Maar enkele daarvan waren bekend en één naam daarvan; die gaf speciaal de scheppende Geest, die zich op deze wereld openbaarde. Die kon natuurlijk niet genoemd worden, want het noemen hiervan - vergeet u niet, dat wij ons bewegen in de sfeer van de magie - betekende, dat deze Schepper van de wereld Zich plotseling zou openbaren. Dit was op zijn minst genomen de dood voor degene, die haar uit zou spreken. Waarschijnlijk ook een ramp, waardoor de wereld op haar grondvesten zou sidderen, de mensheid zou sterven, gebouwen zouden worden vernietigd, de velden worden overspoeld, de oogst teloor zou gaan en al die rampen meer.

Men vertelde zelfs, dat in de oudheid eens dat woord op een keer werd uitgesproken en dat toen plotseling een deel van de aarde verzonk, alleen omdat dat woord was uitgesproken. Men vertelde, dat eens iemand dat woord uitsprak en dat de lichtende kracht van de geest, die zich toen openbaarde de gehele aarde verschroeide. Iedereen steunde om water en zocht naar wat koelte.

Misschien zijn het overleveringen, maar waarschijnlijker heeft men uitdrukking willen geven aan het verschrikkelijk aspect van een Godheid, Die zich openbaart bij de mensen. Dat woord moest dus worden omschreven en men wist daar niets beters voor dan de uitdrukking: "Het Woord", zoals ook Johannes die gebruikt. Weet u, het Woord is een uiting van het Goddelijke. Het is een Naam van het Goddelijke. Het is een eigenschap Gods. Zo kunnen wij zeggen: het Woord was in God. Het is een uiting van het Goddelijke, een Openbaring, en het was God. In onze ogen is God alleen door Zijn Openbaring kenbaar. Dat woord begon dan ook meer en meer een geheimzinnig karakter te krijgen. Wij vinden bv bij de Joden, dat Salomo de geheime naam Gods kent en een zekere omzetting daarvan, naar verluidt, gebruikte voor zijn magisch zegel, n.l. de Grote Naam, Die gelijk is aan: Het Woord. Wij weten, dat ook in vele overleveringen heden ten dage, zoals die o.a. bij de Maçonnerie voorkomen de geheime God, of de Grote Naam, het Grote Woord bekend is. Ik vertel u dit even om u duidelijk te maken, dat dit Woord een achtergrond heeft, deze uitdrukking, die gelegen is in de kern van de bovennatuurlijke Machten Gods door de mensheid.

Nu krijg ik te maken met Johannes, Johannes de Mysticus, Johannes de Dromer, vervuld van visioenen, leeft a.h.w. alle dagen met esoterische wijsheid. Die moet God omschrijven. Ja, dan is er niets anders meer te zeggen, dan: Het Woord. Het Grote, het Onnoembare het Onomschrijfbaar. Het is dan ook geen wonder, dat, wanneer men - zoals thans de katholieken nog - de Geboorte van Jezus wil omschrijven als een onmiddellijke handeling vanuit het Goddelijke geschiedend, men zegt: Het Woord is Vlees geworden. Wederom het Onbekende, het Onnoembare, datgene, wat zij ons maar niet vermeten om aan te duiden met iets, wat de werkelijkheid benadert. De eerste Kracht en het eerste Geluid.

Ik geloof, dat u al begint te begrijpen, waarom dat Woord een bijzondere betekenis heeft. Nu moeten wij ons alleen nog maar afvragen; wat kan dat Woord voor ons inhouden? Hoe moeten wij dat beschouwen?

Wel, al hetgeen wij aan elkaar meedelen, dat doen wij door middel van het woord, kunnen dat door middel van een woord doen, het woord is a.h.w. de uiting van al hetgeen wij kennen. Wanneer je mens bent, zelfs in je eigen denken realiseer je je alles in woorden, je ziet geen beelden. Je praat a.h.w. tegen jezelf over wat je ziet en daardoor kom je pas tot een werkelijke realisatie ervan. Wanneer je nadenkt, vorm je een reeks van woorden, je geeft alles weer. Het Woord, het Oerwoord a.h.w. is de kracht, waaruit al deze woorden, die wij kennen gekomen zijn.

In den beginne was het Woord. In den beginne was er één begrip. Een begrip, dat onmetelijk en oneindig is. Dat Woord bestond in God, in de Goddelijke krachten. Ook begrijpelijk, want wat anders kan er zijn, wanneer er niets bestaat dan juist God? Het Eeuwige, het Onblusbare, het altijd Zijnde. Datgene, wat wij helemaal niet kennen. In God bestaat het bewustzijn en Hij uit het. Vandaar begint, zoals wij dit zien in ons bewustzijn van tijd en opeenvolgende fasen van gebeuren, de ontwikkeling van het zijn. Het Woord is God geworden. Het Woord is het begin der Schepping, de eerste Oorzaak. Uit de eerste oorzaak worden alle woorden geboren, wordt steeds verder en verder de Openbaring mogelijk, het bewustzijn. Overal regeert het Woord. Het woord, dat een begrip is. En naarmate de veelheid van begrippen toeneemt, verwijderd het begrip: ""woord" zich van het begrip: "het Woord". Het woord is een onbetekenend ding geworden. Wat hebben wij deze avond alleen al niet een woorden gesproken. Wat hebt u vandaag al niet aan woorden gezegd? Wat was hun betekenis uiteindelijk? Vaak zo nietig, zo miniem. Toch zijn zij een zwakke weerspiegeling van het Grote Woord, dat begrip, dat bewustzijn, dat door onze woorden aan anderen werd medegedeeld, hoe onbenullig misschien dan ook. Dat woord is God. Ook ons woord, want zonder God kan er geen bewustzijn, geen realisatie van bestaan, ja, misschien zelfs geheel geen bestaan aanwezig zijn. God is het Zijn. God is de oorzaak van alle dingen. God is het Begin en het Einde. Wanneer die God in Zijn Eeuwigheid merkbaar wordt, geopenbaard a.h.w. in een bijzonder aspect binnen onze kleine wereld van begrippen, dan is het helemaal niet te verbazen dat wij zeggen, dat ook hier het "Woord" tot ons komt.

De betekenis dus van het woord, zoals Johannes dit meedeelde is: het Onkenbare, het Onuitsprekelijke, het grote Geheim van de gehele Schepping Gods. God, Die in vele wijzen Zich openbaart en uit en soms door een mens of door een geest een ogenblik wordt begrepen, maar te groot is om een dergelijk begrip lang te bevatten. In ons aller bewustzijn komt zo nu en dan een flits van de waarheid, dan doen wij iets, of wij ontdekken iets, er wordt ons iets geopenbaard. Maar het is zo gauw weer voorbij.

Het is eigenlijk zo, wanneer je God benadert, dan is het net, alsof je een ogenblik boven op een toren bent. Maar zodra je het uitzicht ziet, dan wordt je duizelig, je knijpt je ogen dicht en je valt. Dan sta je weer precies, waar je begonnen bent. Misschien leer je op de duur steeds hoger te stijgen en meer te zien en wordt daardoor een hoogte, die minder is dan je maximum kunnen, voor jou makkelijker om te betreden. God is ons onkenbaar. Wij kunnen God niet eens bevatten. Daarom vind ik het ook een symbool, dat wij God voorstellen in de vluchtige zin van het woord. Een woord gaat voorbij en op zichzelf betekent het niets. Het is alleen in zijn betekenis, dat het voor ons waarde heeft.

Zo is het met God ook. Wij kunnen nu wel erg groot spreken over God en Zijn eeuwige Liefde, maar God betekent alleen wat, omdat Hij de kracht is, Die ons geschapen heeft, Die ons in stand houdt. Alleen wanneer wij God zó kunnen zien als het leven in ons, dan betekent die werkelijk iets voor ons. Al het andere, wat wij zeggen over God is ook weer: het Woord, dat vervliedt. Daarom vind ik de symboliek, die Johannes gebruikt zo fantastisch zuiver, helder en mooi tegelijk. Een woord! Wat is er eeuwiger en gelijktijdig vluchtiger dan een woord? Wat houdt meer in dan een woord? Een woord is een gedachte, een realisatie, een bewustzijn plus een uiting daarvan. Dus wanneer u vraagt, wat wij denken over Johannes en zijn: "In den beginne was het Woord, het Woord was in God en het Woord was God", wij niets anders kunnen zeggen dan: Het Woord is de Openbaring van het scheppend Vermogen aan ons allen, die in de Schepping zijn, het begin van alle bewustzijn en het einde daarvan. Het Woord is God voor ons, omdat buiten het Woord niets voor ons bestaat.

Ik geloof, dat ik het daarmee gezegd had. Ik hoop, dat ik het er goed heb afgebracht. Het is een religieus onderwerp en naar mijn geaardheid behandel ik het eerder filosofisch dan religieus, maar ik kan nu eenmaal niet anders. Is er iemand, die daar commentaar op heeft.

Vraag: Ik heb wel eens in esoterische boeken gelezen, dat de klank: "gis" de aarde in stand houdt. Wilt u daar iets over zeggen?

Antwoord: Ja, er staan, een hele hoop klanken in de esoterische boeken. Ik noemde als voorbeeld er één: Aum. Maar u begrijpt wel, dat er heel veel klanken zijn, die een betekenis hebben. En die klanken worden genoemd naar de werking, die zij hebben in de materiële wereld, niet de geestelijke wereld. Daar hebben ze een andere betekenis. Zo bestaan er klanken, die vernietigend zijn. Denkt maar eens aan de

trompetten, die de muur van Jericho ineen deden storten. Dat was ook een principe, van klank, van trilling, dat werd toegepast. Maar aan de andere kant zien wij ook weer, hoe... laten wij eens een voorbeeld nemen, dat een beetje moderner is. Men heeft vastgesteld, dat koeien meer en beter melk geven, wanneer zij een bepaalde soort van muziek horen. Het klinkt misschien erg modern in een beschouwing als deze, maar de juiste trilling en het juiste geluid geeft een zekere stimulans. Dus is groeibevorderend. Klanktrilling kan zodanig worden opgevoerd, dat hetgeen zich binnen die trilling beweegt plotseling verstart, blijft zoals het is. De esoterischen hebben daar altijd veel over geweten, meer dan de moderne mensheid, hoor, want menige geluidstechnicus van tegenwoordig denkt er veel minder over. Over het algemeen kent hij alleen maar de verschillende mogelijkheden om met geluid te werken, maar weet niet hoe hij met dat geluid nog vele andere dingen kan doen.

Pas - ik geloof dat het een jaar of 5 geleden is - kwam men tot de conclusie bv dat de beste ontsmetting, het beste conserveringsmiddel zelfs, gevonden werd in een supersonisch geluid. Dat doodde n.l. alle micro-organisme. Maar dat wisten zij vroeger allang. Want als er een ziekte was, een grote kwaal, dan bracht men priesters bijeen, die bliezen op horens en zongen: een zang, die heel eigenaardig schrill was. Dan werden zij begeleid door z.g. schrille fluiten. Dat schrille zouden wij beter stille kunnen noemen, want er kwam alleen een zeer hoog en haast niet hoorbaar piepend geluid uit, maar die fluiten brachten een kadans in het supersonische voort. Dat was een geluidstrilling zo schel en zo hoog van frequentie, dat de mensen het niet hoorden.

Het eigenaardige was, dat dergelijke aanroepingen inderdaad resultaat hadden. Daar werd dus de ziekte bestreden op een andere manier, dan tegenwoordig gebruikelijk is. Met wat vele tovenaars en magiërs nog doen, wanneer zij bij een zieke worden geroepen - in primitieve streken -: geluid maken enz. Dat hangt nog samen met deze principes, die overigens al bijna verloren zijn gegaan. Het spelen op de knokenfluit bv om bepaalde krachten te vernietigen en anderen aan te trekken is inderdaad een feit. De rattenvanger van Hamelen mag een legende zijn, maar het is op het ogenblik bewijsbaar, dat je door bepaalde geluiden en tonen voort te brengen uit een fluit inderdaad ratten en ook andere dieren kunt lokken of kunt doen vluchten. Het is mogelijk dus om met geluid onnoemelijk veel te doen: geluidstrilling, die in de stoffelijke wereld bijna beheersend is.

Naarmate men in de esoterische leerstellingen klanken tegenkomt, die een zekere eigenschap hebben, woorden en klankcombinaties, die bepaalde werkingen hebben in het materiële, of zelfs in het laaggeestelijke, geeft men dezen dan een naam. En zo zal dan ook die benaming, die u daar naar voren bracht: "gis" - het kan in geen geval de toon gis zijn, dat kan ik u wel vertellen, noch ges - maar brengt men daarmee een bepaalde klank met de benaming naar voren om de eigenschap aan te geven, die een dergelijke klankverhouding bezit.

Nu, ik hoop, dat ik het zo voldoende heb gezegd? Nog iemand kommentaar daarop, zonder teveel afwijkingen naar andere gebieden.

Vraag: Ik heb ergens gelezen, dat door middel van geluiden een vlam aangewakkerd of gedoofd kan worden. Wat betekent dat?

Antwoord: Daar kan ik wel iets over vertellen. Maar dan komen wij in de magie terecht en wel heel sterk, hoor. Kijkt u eens, een vlam op zichzelf is een verbingsverschijnsel van zuurstof met bestanddelen uit de verbrandende materie. Duidelijk? Dit is een chemisch proces. Dat chemisch proces kan ik natuurlijk versnellen, wanneer ik de binding van de moleculen en hun bestanddelen losser maak, waardoor het verbrandingsproces aanmerkelijk wordt bevorderd. Dan gaat een vlam vanzelf feller branden. Aan de andere kant zou ik ook een zodanige trilling kunnen veroorzaken, dat deze zich als het ware tussen de zuurstof en haar vermogen zich met andere stoffen te verbinden legt. In een dergelijk geval zou ik dus een vlam kunnen doven. Dat is het grondbeginsel.

Nu gaat het grondbeginsel echter gepaard met magische en pseudomagische handelingen. In feite komt het erop neer, dat iemand niet alleen gebruik maakt van deze geluidstrilling, maar over het algemeen tevens nog gebruik maakt van magnetische krachten, d.w.z. van zijn eigen persoonlijke uitstraling. Het zou met geluid alleen tot stand te brengen zijn. Dat ben ik volledig met u eens. Maar de doorsnee magiër is niet in staat om, zonder dat, het vuur van zich af te houden. Het is n.l. zo: wanneer een mens gelooft, dat hij niet door het vuur gekwetst kan worden en gelijktijdig een rust en een overgave aan de bestaande toestanden bezit, deze mens voor vuur gevrijwaard wordt, omdat de uitstraling van de mens zelf een zodanige verandering in de omgevende atmosfeer, de lucht, teweeg kan brengen, dat absoluut geen verbrandingsverschijnselen optreden. U heeft die verhalen misschien wel eens gehoord van die Muzelman, die zich helemaal overgaf aan zijn God. Toen de hele dessa brandde, zei hij: "Als het Gods Wil is dat ik

verbrand, dan verbrand ik met mijn huis en anders zal Hij mijn huis ook wel redden." De hele dessa was in vlammen opgegaan en alles in as gelegd, maar alleen dat ene huisje stond nog en die ene Muzelman zat daar, volledig onberoerd en zonder één brandblaartje in zijn woning. Dat is het verhaal erover.

Maar u heeft ook misschien gehoord over mensen, die de vuurproef deden. Die over vurige kolen liepen om het een of ander te bewijzen en helemaal niet gekwetst werden. Misschien heeft u ook wel eens gehoord van bewusten of ingewijden, die door brandende bossen heengaan, brandende weiden en steppen, zonder dat zij gedeerd worden. Dat hangt dus allemaal met hetzelfde samen. Maar hier is dus sprake van de uitstraling van de mens zelf, zijn persoonlijk magnetisme. Zoals ik al gezegd heb in antwoord op uw vraag: met geluid alleen is dit inderdaad te bewerkstelligen. Maar zover mij bekend, wordt dit praktisch nooit gedaan. Over het algemeen zal degene, die dit tot stand brengt, onbewust of bewust, tevens werken met zijn persoonlijke uitstraling en kracht en hiermede dus het effect van zijn geluid versterken.

Ik hoop, dat het voldoende is? Ik zou zeggen, gaat u dan rustig verder in de pauze en dan kunt u aan de "Vragenrubriek" uw vragen voorleggen.

Ik dank u voor uw aandacht en geef het medium vrij.

-o-o-o-o-o-

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond, vrienden,

Ik mag ook deze keer de "vragenrubriek" voor u beantwoorden. U weet, dat wij geen vragen mogen behandelen van zuiver persoonlijk karakter. Ik verzoek u dus om deze vragen niet te stellen. Alle andere vragen kunt u voorleggen. U krijgt daarop antwoord, zover als dit op het ogenblik door ons verantwoord kan worden gegeven.

Vraag: 14 dagen geleden is gevraagd, wat foto-mediumschap is en hoe die gave ontwikkeld en gebruikt kan worden.

Antwoord: Ik geloof dat er in de literatuur voldoende over geschreven staat. Sta mij toe kort te zijn. Foto-mediumschap betekent, dat men in staat is om bv. door een verzegelde plaat, een fotografische plaat, tussen de beide handen te nemen, daarin afdrukken te verwekken, althans lichtimpressies, niet slechts van de handen - dat is door warmte soms reeds mogelijk - maar van nauw omschreven figuren. Verder zien wij bij mediamieke personen de mogelijkheid om met platen voor infrarood geschikt en infrarode belichting in een schijnbaar duister een aantal opnamen te maken, waarbij entiteiten zich kunnen openbaren. De kwaliteiten van de persoon zijn volledig bepalend voor het al of niet slagen van dergelijke experimenten. Niet foto-mediumschap is het opnemen, waarbij de fotograaf dus zichzelf mediamieke kwaliteiten toeschrijft, omdat z.g. dubbelgezichten e.d. op de fotografische plaat verschijnen. Zeker niet, wanneer deze verborgen zijn in de vouwen of lijnen van het normale beeld. Hier is dan veel eerder van toeval, dan van een werkelijke manifestatie sprake. Is hiermee de vraag voldoende beantwoord?

Vraag: Is het inderdaad juist, dat wij door ziekte in dit leven schuld afdoen van onze vorige incarnaties?

Antwoord: Tot mijn spijt kan ik dit niet onderschrijven. Ziekte in dit leven kan veroorzaakt worden door een verkeerd kiezen van lichaam, leven en omstandigheden bij hernieuwde incarnatie. Dat is inderdaad waar. Maar ziekte op zichzelf, kan over het algemeen eerder worden toegeschreven aan de omstandigheden van dit leven. Ik zou dus niet willen beweren, dat men schuld kan uitboeten voor het lijden in dit leven. Ik meen dus verder te mogen met te betwijfelen of er van schuld mag worden gesproken, zolang deze schuld ontstaan is - wat toch veelal het geval is - door een onvoldoende bewustzijn.

Ik zou eerder willen zeggen, dat ziekte en lijden een middel kunnen zijn tot verdere bewustwording, wanneer men ze aanvaardt op de juiste wijze en tracht zich daartegen te verzetten op een verantwoorde wijze zonder zichzelf daarover te beklagen. Is dit voldoende?

Vraag: Hoe moet ik mij het lief en leed in het leven voorstellen i.v.m. met deugd en ondeugd. Is al het leed straf en alle voorspoed beloning?

Antwoord: Gezien het antwoord dat ik in de vorige vraag reeds naar voren heb gebracht, meen ik te kunnen volstaan met op te merken, dat lief en leed bepaald worden door de eigen houding ten opzichte van leven en bestaan. Lief is hetgeen, wat men in het leven zelf aanvaart. Leed, datgene, wat men in het leven ontwijkt of tracht te ontkennen. Dus hier is geen kwestie van beloning en straf, maar alleen van een beleving, die volledig afhankelijk is van eigen instelling tegenover het leven. Wat voor de één een straf en lijden is, kan voor de ander een vreugde en een bewustwording zijn. Ik vind de termen: beloning en straf, gebruikt i.v.m. dit leven, niet juist, want ze wijzen op een God, Die als Rechter boven ons zetelt, waar Hij ons toch Zelf geschapen heeft. Hij zou dan, ons oordelend, Zichzelf oordelen.

Ik geloof niet, dat God de mens veroordelen zal, straf opleggen of loon toekennen. Geschapen uit het Goddelijke hebben wij - alleen door het feit, dat wij geschapen zijn - bepaalde rechten en kwaliteiten binnen het Goddelijke verworven. God heeft ons deze aan het begin, bij de scheppingsdaad mee gegeven. Wanneer wij ons deze zelf realiseren, hebben wij dus het geluk, wat velen als beloning zien. Wanneer wij weigeren ons deze te realiseren en trachten te streven in een richting, tegengesteld aan de ons ingelege oerwaarden, zullen wij daarentegen leed en ongeluk kennen. Het zijn dus onze eigen houding tegenover de wereld, zowel als ons gebrek aan zelfkennis, die ons tegenover het leed kunnen plaatsen. Datgene dus, wat men wel straf wil noemen, maar voor mij als zodanig toch niet aanvaardbaar betiteld wordt. Is dit voldoende?

Vraag: Gaarne een omschrijving van de gedragslijn, indien het volgen van die innerlijke noodzaak leidt tot botsingen met de omgeving.

Antwoord: De gedragslijn, die men het beste volgen kan is deze: men trachtte zich zelf zo volledig mogelijk te zijn en te uiten, zonder daarbij onrechtvaardig of onrechtmatig iemand in de omgeving te belasten, iets aan te doen ofwel lijden te veroorzaken. Men wege de belangen van degenen in de buitenwereld af tegen de belangen, die men zelf heeft bij het volgen van de gedragslijn, die men als de meest juiste in zich zelf erkent. Over het algemeen zal blijken dat met enige goede wil en enig overleg een gedragslijn te vinden is, die voor beiden een voldoende bevrediging kan geven. Ik meen verder op te mogen merken, dat indien de omgeving uw gedragslijn verwerpt en deze gedragslijn door uzelf als noodzakelijkheid wordt gevoeld, de enige oplossing, die u overblijft is, uw omgeving te verwerpen en een omgeving te zoeken, waarin u uzelf harmonisch kunt ontwikkelen, volgens de drang die u in uzelf kent en erkent als van goddelijke oorsprong. Is dit voldoende?

Vraag: De Bijbel is een boek, geschreven door Gods 30 secretarissen. Dit zei mr. Billy Graham. Wat denkt u daaromtrent.

Antwoord: Misschien is het zeer goed bedoeld. Maar het klinkt mij enigszins naar een Goddelijke Philips Oppenheim of Edgar Wallace. Een schrijven door middel van secretarissen lijkt mij hier onzinnig, vooral wanneer men aan neemt dat 30 secretarissen daaraan gewerkt hebben en wij ons God als een dicterende Werkgever voor moeten stellen. Daar komt bovendien bij, dat geen zichtbare controle aanwezig was op hetgeen deze secretarissen de mensheid als werk van hun Meester hebben voorgelegd. Wij kunnen slechts aannemen dat zij geschreven hebben wat God hen ingaf te schrijven. Indien wij dit echter aannemen, kunnen wij niet goed meer zeggen dat zij secretarissen waren. Nemen wij het aan - zoals de spreker in kwestie dan toch schijnbaar doet - dan mogen wij nog niet aannemen, dat zij onfeilbaar juist alles hebben weergegeven, wat God hen heeft ingegeven, waar de interpretatie van de secretaris vaak de bedoelingen van de Meester enigszins kan verdraaien. Iets wat menig modern zakenman, die een secretaresse heeft, mij ongetwijfeld zal kunnen bevestigen. Op grond hiervan meen ik - vanuit mijn standpunt - gerechtvaardigd te zijn, de Bijbel niet te beschouwen als Gods Woord in den zin: dat elk woord wat daarin staat van God afkomstig is. Wel ben ik er van overtuigd, dat vele waarden en wetten der eeuwigheid, zoals die vanuit het Goddelijke gegeven zijn, worden weergegeven. Hetzij verhuld onder symbolen, dan wel direct. Dit alles geldt het Oude Testament. Voor de Christenen wil ik daar nog verder aan toe voegen: dat zij op grond van hun Christelijk geloof het Oude testament schijnbaar beter kunnen laten rusten, aangezien Jezus zegt, dat Hij het Begin is van het Nieuwe Verbond. Waaruit blijkt, dat het Oude Verbond dus beëindigd is. Is dit voor u voldoende?

Vraag: Volgens Dr. J.R. Oppenheimer zal binnen 10 jaar een nieuw wetenschappelijk principe worden ontdekt dat belangrijker is dan Einstein's relativiteitstheorie. Hiermee zouden kosmische stralen en atoomdeeltjes op eenvoudige wijze kunnen worden verklaard en omvat. Wat is uw mening?

Antwoord: Mijn mening is, dat deze gegevens reeds lang bekend zijn en door ons reeds o.a. werden doorgegeven in het jaar 1929 in een kring in Nederland. Dat deze dingen echter tot nu toe schijnbaar niet wetenschappelijk genoeg werden berekend en daarom in de ogen der wetenschap nog steeds dwaasheid, zijn. Ik ben er van overtuigd, dat de wetten van evenwichten en wervelingen in krachtvelden, die ten grondslag liggen aan alle verschijnselen der materie inderdaad binnenkort zullen worden ontdekt en wiskundig bewezen. Dit is echter alleen mogelijk, gebruik makende van de berekeningen die Einstein in de laatste jaren van zijn leven heeft gemaakt omtrent waarden in een meer dimensionale ruimte. Is dit voldoende?

Vraag: Kunt u formuleren het onderscheid tussen geluk en genot, zowel als de overeenkomst of de gemeenschappelijke delen daarvan?

Antwoord: Voor geluk zou ik willen zeggen: innerlijke vrede, waardoor men in harmonie is met de wereld. Voor genot zou ik willen zeggen: een zodanige prikkeling, dat men tijdelijk het geschil vergeet dat men heeft met de wereld.

Ik geloof dat deze beiden slechts een gemene deler hebben: dat het menselijk begeren op beiden gelijkelijk gericht is. Is daarmee de vraag voldoende beantwoord?

Vraag: Wij kunnen niet in ieder en alles onze naasten zien. Jezus heeft dat in een gelijkenis duidelijk gemaakt. Kunt u dat nader uiteenzetten?

Antwoord: Kunt u iemand uw naaste noemen, die u niet kent? Het woord naaste zelf geeft reeds aan, dat men een begrip moet hebben omtrent deze naaste. Het woord zelf geeft reeds een definitie. Wanneer ik iemand niet ken, dan kan ik deze persoon slechts als mijn naaste beschouwen, wanneer tussen deze persoon en mij, ondanks dit elkaar niet kennen, een relatie bestaat, waarin de persoon voor mij toch kenbaar wordt. Jezus heeft dit tot uiting gebracht in de gelijkenis, waarin Hij de barmhartige Samaritaan de naaste noemde van degene, die door rovers werd overvallen, terwijl de priesters, die hem voorbij gingen niet zijn naasten waren. Dit blijkt n.l. uit de gelijkenis. Hier zien wij dus, dat om de betiteling "naaste" te verdienen men inderdaad een contact met elkaar moet hebben en t.o.v. elkaar de verplichten van nabuurschap moet aanvaarden. In het oosten is deze gedachtegang wat verder ontwikkeld dan hier in Nederland, maar de buurschappen, de naoberschappen e.d., zoals wij die vinden in vele Nederlandse provincies, wijzen er al op, hoe men dit moet opvatten. Daar gaat men van het standpunt uit, dat men als buurman van een ander, niet alleen het recht, maar ook de plicht heeft anderen in zijn nood bij te staan, zó sterk zelfs, dat men ten koste van zichzelf de verplichtingen, door het nabuurschap opgelegd, zal dragen. Maar dit naoberschap, of deze buurschap, bestaat alleen wanneer beide partijen dit als verplichting en recht wederkerig erkennen. Wordt dit niet erkend door één der beide partijen, dan blijkt de verhouding niet meer te bestaan en wordt - in Nederland heel vaak - door een soort vijandigheid afgewisseld.

Ook in het oosten kent men gelijke verplichtingen. Iemand, die zich wendt tot een oosterling om zijn gast te zijn, is als gast geheiligd. Hij neemt de plaats "naaste" in, in een zin, die de Christelijke zeer benadert, want hij heeft gelijke rechten als gastgever en de gastgever is verplicht voor zijn veiligheid, gezondheid en welzijn, zowel als de veiligheid van zijn goederen en bezittingen evenzeer zorg te dragen, als hij dit voor zichzelf en zijn eigen bezittingen doet.

Ik hoop, dat deze beelden voldoende illustratie zijn omtrent het begrip; naaste. Er behoort dus een relatie tussen de mensen te bestaan, voordat gerechtvaardigd de naam; naaste, gebruikt kan worden. Jezus erkende dit, door in gelijkenissen Zijn leerlingen hierop te wijzen.

Vraag: Wanneer je zegt dat alle schepselen deel zijn van de Goddelijke Vlam kun je toch hen ook allen zien als je naasten.

Antwoord: Dat kan men inderdaad zeggen. Maar dan vanuit een Goddelijk standpunt. Maar gezien de vonk niet alle vonken kent en de vlam niet kan omschrijven, waarvan zij deel uitmaakt, kan worden gezegd, dat voor de vonk de vlam alleen wordt uitgemaakt door degenen, die zij kent, beroert en waarmee zij samen omhoog stijgt.

Reactie: Maar je weet toch, dat alle vonken deel zijn van de vlam en dus kun je ze toch als je naasten zien, als je gelijken.

Antwoord: Inderdaad. Als je gelijke. Maar dat is nog niet je naaste. U moet mij' toestaan hiertussen verschil te maken. Ik erken vanuit hetgeen ik ken en dat wat mij geleerd is: de gelijkheid van al het geschapene vanuit de Schepper. Toch maak ik voor mijzelf wel degelijk verschil. Ik erken de gelijkheid in theorie en weet dat zij juist is. Voor mijzelf kan ik dit echter niet geheel aanvaarden, aangezien ik vanuit mijzelf teveel

geschillen en verschillen opmerk tussen en met anderen. Ik zeg: naaste, slechts tot die gelijken van mij, die met mij - staat u mij toe de uitdrukking te gebruiken - harmonisch zijn. Die ik kan begrijpen, beroeren, wier problemen voor mij waarde hebben en die omgekeerd ook mijn problemen en mijn gedachten kunnen begrijpen. Wanneer ik op deze wijze beroerd wordt door een ander, of zelf een ander beroer, is er sprake van naaste in de Bijbelse zin..... Pardon, evangelische zin. Is u dit voldoende duidelijk?

Vraag: Hoe komt het dat wij de hemel blauw zien?

Antwoord: Rond de aarde bevindt zich een atmosfeer, die in haar geheel bijna 200 kilometer hoog is, maar haar dikste lagen, waarin de grootste lichtbreking optreedt, zijn slechts een 80 kilometer hoog. Deze gaslagen worden, wanneer de straling van het licht de aarde bereikt, hierdoor beroerd, zodat het gesplitst en afgebogen wordt. Hierdoor zien wij niet de hemel zwart, want het optreffen der lichtdeeltjes - dus het mededelen der lichttrillingen aan de gasdeeltjes der atmosfeer - veroorzaakt een kenbaar verschijnsel. Waar dit ten opzichte van de totale straling bij gassen niet volledig is, worden hierin slechts bepaalde fragmenten van het licht kenbaar weerkaatst en zien wij de hemel over het algemeen blauw. En wel in verschillende tinten naarmate meer of minder breking op treedt. Is er zeer veel waterdamp aanwezig, waardoor een sterkere breking en oplichten van deeltjes in de atmosfeer plaats vindt, dan zien wij de hemel bijna wit.

Zien wij dat het licht invalt onder een ongebruikelijke hoek, dan kan elke andere kleur uit het kleurengamma, dat voor de mens nog zichtbaar is, optreden aan de hemel. Van een zeer dieprood tot een violet toe. Men ziet dus de hemel alleen blauw, wanneer het invallen van het licht plus de toestand van de lucht aan bepaalde condities beantwoorden.

Reactie: Dit is mij onbegrijpelijk.

Antwoord: Laat ik proberen zeer kort en duidelijk te zijn. Wat licht is blijft een betrekkelijke moeilijke en technische kwestie. Maar u kunt zich voorstellen, dat, wanneer u licht door een gekleurd glas laat vallen een gedeelte van dat licht a.h.w. wordt geabsorbeerd. Het krijgt de kleur van het glas, waardoor het valt d.w.z. dus, dat een tussenstof uit het licht bepaalde trillingen, bepaalde kleuren kan absorberen.

De kleuren, die geabsorbeerd worden, zien wij dus niet. Maar zien wij nu het licht, dat valt door de atmosfeer, dan blijkt ons, dat een kleur wordt verworpen door de lucht, die als een filter een deel wegneemt uit het licht, dat oorspronkelijk de aarde bereikte. Wanneer u direct en onmiddellijk zonlicht zou ontvangen zonder een tussenliggende atmosfeer zou het een veel grotere felheid hebben en werkelijk verblindend wit zijn, zoals zelfs in de tropen, wanneer de zon het hoogst staat op aarde, niet voorkomt. Verder zou het een hitte en stralingsintensiteit bezitten, die waarschijnlijk alle leven zou doden.

Het licht heeft dus andere eigenschappen, wanneer het aankomt in de atmosfeer, dan wanneer het de aardbodem beroert. Het verschil tussen deze beide waarden is dus een deel van de zonne-energie. Dit wordt opgenomen door de gassen, waaruit de atmosfeer der aarde uiteindelijk bestaat. De weerkaatsing hierdoor, in het gas veroorzaakt, brengt een kleur tot stand, die wij kunnen waarnemen. Gezien de samenstelling van deze aardatmosfeer en de kwaliteiten en eigenschappen van de zon is dat blauw op uw wereld. Dit hoeft echter niet voor elke wereld gelijk te zijn, want een andere samenstelling van gassen geeft aan het uitspannel een andere tint. Ik hoop, dat ik nu iets eenvoudiger en duidelijker ben geweest.

Vraag: Hoe ontstaan auto-ongelukken. Kan dit aan het individu liggen? Of is het alleen een planeetwerking?

Antwoord: M.i. bestaan ongelukken al, zolang als de wereld bestaat. Auto-ongelukken slechts zolang er auto's bestaan. Ik meen dus, dat auto-ongelukken in de eerste plaats te wijten zijn aan het feit, dat er auto's bestaan. In de tweede plaats aan het feit, dat de auto aan de mens kracht en snelheid verleent, die niet meer in overeenstemming zijn met zijn reactievermogen, zodat hij met de gebruikelijke zelfoverschatting meestal meer van zich vergt, dan hij geven kan. Hierdoor ontstaan ongelukken. Ten derde: een onvoldoend besef van verantwoording tegenover andere mensen. Pas in de vierde plaats zou ik op willen merken, dat er kosmische invloeden zijn, die zowel de automobilist als anderen tijdelijk meer prikkelbaar, minder snel van reactie maken enz.

Een automobilist echter, die zich met grote snelheid beweegt, zal deze kleine vertraging van zijn reactievermogen meer fataal ervaren, dan bv. een voetganger, die zich slechts langzaam voortbeweegt. De ontstane schade is n.l. veel groter. Er kunnen dus wel kosmische invloeden bij betrekken zijn, maar wij kunnen dit niet toegeven zonder er eerst op te wijzen, dat deze slechts deze uitwerking kunnen hebben door de fouten van de mensen. Verder zou ik op willen merken, dat plaatselijke omstandigheden soms het aantal ongelukken zeer sterk kunnen verhogen. Ik met mijn onwetenschappelijke gesteldheid van geest

durf het niet aan tegen de grote heren der wetenschap te zeggen, dat aardstralingen op bepaalde plaatsen ook ongelukken veroorzaken. Ofschoon ik voor mijzelf van de juistheid van dit feit overtuigd ben. Ik zou dus willen zeggen, dat over het algemeen de mens te roekeloos is en te roekeloos omgaat met de grootse dingen, die hij bezit. Dat zowel de automobilist als de andere deelnemers aan het verkeer meer rekening dienen te houden met anderen. Wel zou dit ongetwijfeld voor allen een kleine vertraging betekenen bij het bereiken der bestemming. Het zou ongetwijfeld echter ook een aanmerkelijke levensverlenging voor vele deelnemers aan het verkeer betekenen.

Vraag: Is het u mogelijk om in het kort weer te geven, welke naar uw mening de goede en welke de slechte zijden van de vrijmetselarij zijn?

Antwoord: De goede zijde: esoterische bewustwording, broederschap en een sterke band, waardoor stoffelijk en geestelijk wederzijdse steun kan worden verleend. De gebondheid binnen een bepaalde kring zonder het daarin optreden naar buiten toe, waardoor alle energie naar binnen toe tot bewustwording wordt gebruikt en niet naar buiten toe door op het podium voor de menigte kunsten te vertonen. Een eigenschap, die sommige andere esoterische richtingen helaas wel hebben.

Nadelen: door zwijgen veroorzaakt men onbegrip van de menigte voor het wezen der vrijmetselarij. Het geheimzinnige, dat voor de doorsneemers moeilijk te aanvaarden is. Verder het feit, dat bestrevingen meestal slechts aan enkelen bekend zijn en daardoor vaak aanleiding zijn tot geruchten door vijanden in omloop gebracht, waarboven men zich dan maar al te vaak verheven acht.

Ik geloof niet, dat de vrijmetselarij voor een eerlijk deelnemer enig geestelijk nadeel kan betekenen. Ik acht haar zelfs als macht zeer gunstig op aarde, waar zij een tegenwicht betekent tegen veel bekrompenheid en kleinzieligheid, die op aarde vooral in dogmatische omgevingen vaak zeer sterk naar voren komen.

Reactie: Wat dus geen ongunstig oordeel over de vrijmetselarij betekent. Volgens u is zij dus een instelling, die toe te juichen is.

Antwoord: M.i. is de vrijmetselarij een instelling, die zeer toe te juichen is, mits de beoefenaren zich geheel houden aan de stelregels, die bekend zijn binnen de loges.

Vraag: Hoe is de situatie van de geest bij abortus, vroegtijdige geboorte en doodgeboorte?

Antwoord: Zij is geheel afhankelijk van de geest, die reïncarneert in een dergelijk lichaam. Voor sommigen is ter bewustwording, de ervaring van korte gebondenheid met het moederlichaam voldoende. Voor anderen betekent een door begeerte geleide keuze de mogelijkheid tot een geheel slecht leven. De frustratie, die optreedt, betekent voor hen echter een confrontatie met de eigen foute beoordeling van het aardse leven. Zo kan dan ook weer een betere en zelfs verder gaande bewustwording worden bewerkstelligd. Ik zou in het algemeen kunnen zeggen, dat doodgeboren worden, of te vroeg geboren worden te wijten kan zijn aan onbegrip van de geest voor stoffelijke omstandigheden. Ook wel door een verlaten van het lichaam door de geest vóór dit is geboren en dus volgens de mensen tot leven gekomen.

Vraag: Wat is een magnetisch veld en hoe ontstaat dat?

Antwoord: Een magnetisch veld is het resultaat der gezamenlijke werveling van gerichte moleculen, die ten opzichte van elkaar werveling versterkend werken, waardoor zij een reeks van wervelingen tot stand brengen in elke middenstof. Niet in materie, die niet magnetisch vatbaar is. Hierdoor vormt zich een band met door het veld richtbare materie, of met materie, waarin een gelijksoortige werveling aanwezig is. Het magnetisch veld stoot alles van zich af, wat aan de richting van de veroorzakende wervelingen tegen gericht is. Moleculair gezien kunnen wij zeggen, dat een magnetisch veld vooral dan ontstaat, wanneer een magnetische gerichtheid, ofwel een directe gerichtheid der moleculen aanwezig is, waarbij de moleculen dus allen gelijkpolig in één veld liggen. De atomaire wervelingen, die daar binnen plaats vinden moeten bovendien synchroon en gelijk gericht zijn. Naarmate synchronisatie plus gelijkgerichtheid groter worden, wordt het magnetisch vermogen groter. Het is afhankelijk van massa plus intensiteit van de daarin gebonden krachten.

Magnetisme kan vergroot worden door vergroting van een bewegingsintensiteit. Dit is o.a. aansprakelijk voor de betrekkelijk grote en sterke magnetische velden, die bepaalde planeten afgeven. De werking berust dus op de wederzijdse inductie van gelijk afgestemde krachten. Een magnetisch veld kan ook door verplaatsing van elektronen worden veroorzaakt en zoals misschien bekend is in de elektrotechniek, in elke geleider. Wanneer door een stroom van elektronen binnen de moleculen een voortdurende wisseling van elektronen ontstaat, ontstaan varianten op de normale toestand, waarbij gelijke impulsen in alle

moleculen van de geleider ontstaan. Naarmate dit meer, ook in de stofkernen, optreedt, zal het magnetisch effect naar buiten toe groter zijn. Daar, waar hoogfrequente stromingen een randeffect (skin-effect) veroorzaken, is het magnetisch effect in verhouding kleiner.

De magnetische stroming betekent, wanneer de stroomrichting, ofwel de min volgens de elektrotechniek - het aanwezig zijn van een groot aantal z.g. negatief geladen deeltjes - het grootst is, deze stromen naar het pluspunt, waar een groot aantal negatief geladen deeltjes kan worden opgenomen één gelijke richting betekent door de gehele geleider. Naarmate in dezelfde richting windingen worden gelegd of ontstaan, wordt het magnetisme groter, waar de gelijkgerichte werking een magnetische versterking betekent van de bestaande invloed, dit van winding tot winding. Onderlinge beïnvloeding. Waarnaast dan naar buiten toe een sterker en meer homogeen magnetisch veld ontstaat, dat als krachtlijnen gezien parallel loopt met de zo gewonden spoel. Hier is het dus de verplaatsing van elektronen, waardoor een gelijke beïnvloeding van de moleculen ontstaat. Het betekent een gelijke richting van de moleculen en bovendien een gelijke wisseling en rotatie van atoomdelen binnen het molecuul.

Vraag: In het verslag van de vorige week staat in de behandeling over oorzaak en gevolg dat vanuit het middelpunt te allen tijde een lijn kan getrokken worden naar de buitenkant, langs de kortst mogelijke weg. Vanuit het middelpunt zijn toch alle lijnen even lang? Wat bedoelt u met de kortst mogelijke weg?

Antwoord: U hebt gelijk, tenminste wanneer wij een rechte lijn trekken. Dan zijn alle lijnen even lang. Wij kunnen echter ook een gebogen lijn trekken. Wij kunnen een zigzaglijn trekken, een slangvormige lijn, wij kunnen zelfs een spiraallijn trekken, die van de kant ook uiteindelijk het middelpunt beroert. Met de kortste weg bedoelen wij dus, een loodlijn van het middelpunt neergelaten of geprojecteerd recht op de omtrek af.

Vraag: In het eerste deel van de avond is er gesproken over: het Woord. Er is toen gezegd, u denkt in woorden. Hoe denkt dan een doofstom kind, dat nooit in woorden gehoord heeft? Ook meen ik aan de hand van uw eigen verslagen, dat de oermens de spraak niet kende, maar mededelingen deed door wat men ook nu nog noemt; partisionistiek. Wat wij thans nog bij beesten waarnemen. Ook wel waarschijnlijk in de tegenwoordige E.S.P., als telepathie en helderziendheid e.d. Hoe is de denктоestand bij een kind, dat doofstom geboren is? Is het inderdaad waar, dat wij in woorden denken? Of denken wij in beelden en vertalen wij die in woorden?

Antwoord: Sta mij toe op te merken, dat een woord als zodanig een klank is en u mijn inziens gelijk hebt, wanneer u de opmerking maakt, dat de uitdrukking 'denken in woorden' niet geheel juist is.

Ik zou op willen merken, dat een doofstom kind bv. denkt in begrippen, beeldbegrippen. Deze begrippen echter betekenen niet een geheel, maar een samenvoegen van bepaalde beelden, die vastgelegd zijn in het herinneringsvermogen en zich als in een kaleidoskoop kunnen groeperen tot steeds verschillende totaalbeelden en begrippen, waarbij de ene indruk na de andere wordt geconstateerd.

Vraag: Bedoelt u, dat het kind herinneringen uit vorige bestaansvormen bij zich heeft?

Antwoord: Neen. Ik bedoel alleen dit: dat voor alle denken een voortdurende referentie aan de waarnemingscentra noodzakelijk is. Dat elk waarnemingscentrum bestaat uit een aantal herinneringen, of dit nu beeld of klankherinneringen zijn. Dat deze kleine impulsen ontvangen via de zintuigen worden geïdentificeerd met bepaalde waarden in de wereld buiten u. Dat uit deze kleine delen, die elk op zichzelf vaststaande zijn binnen de persoonlijkheid - ofschoon het aantal daarvan natuurlijk voortdurend kan worden uitgebreid tot een maximum van indrukken en onderscheidmogelijkheden van een zintuig of orgaan is bereikt - dat men dan daaruit het beeld opbouwt en wel door indruk na indruk te verifiëren en dan aan elkaar te rijen.

Wij kunnen dus zeggen, dat er geen sprake van hoeft te zijn van woord in de letterlijke betekenis: klank. Maar een woord is een aaneenrijging van klanken. Wanneer geen bewustzijn van klanken bestaat kan daarvoor in de plaats komen een aaneenrijging van een aantal beeldimpulsen, die gezamenlijk iets stellen, en zó staan voor een bepaalde waarde in de wereld buiten de mens.

U kunt niets waarnemen in uzelf. Al wat u waarneemt is iets, dat buiten u bestaat. Wanneer u afgesloten bent van al het waarneembare zult u dus niets kennen, ook niet uzelf. Daaruit vloeit voort, dat elke waarneming, die ik doe betrekking moet hebben op waarden buiten mij, die ik als tegenstelling tot mijzelf waarneem. Ik spreek daarom over de wereld buiten mij, waar ik mij betrek op waarnemingen. In mijzelf bezit ik slechts een schat van waarnemingen als herinnering vastgelegd, die op zichzelf binnen mij reproduceerbaar zijn, maar toch slechts een door mij geïnterpreteerde waardering weergeven van dingen, die buiten mij bestaan, of bestaan hebben.

Vraag: Maar hoe is dat nu met een kind, dat doofstom geboren is?

Antwoord: Het kan visueel waarnemen en zal dan, zoals u woorden of klanken aaneenrijgt tot zin of melodie bepaalde visuele indrukken aan elkaar rijen. Op de duur leert het zelfs bepaalde bewegingen via het visuele te combineren en hieruit te besluiten op de aanwezigheid van bepaalde waarden, die het reeds visueel kende. Associatie. Het zal dus niet denken in woorden, zoals u, maar het zal voor zichzelf een reeks van bekende visuele indrukken, die elk voor zich beperkt en nauw omschreven zijn, zoals elke klank aan elkaar rijen en hieruit een beeld opbouwen. De waarden, die optreden daarbij zijn meestal dezelfde en de vocabulaire - als ik het zo mag noemen - van een doofstom kind, dat nog niet volledig ontwikkeld is, is betrekkelijk klein. Het bestaat meestal uit een vierhonderd tot bij een sterk ontwikkeld kind van 12 tot 14 jaar 2.000 begrippen. Dit zijn dus visuele begrippen, die steeds op andere wijzen worden gekombineerd, zodat het daarmee zichzelf een omschrijving kan geven van hetgeen het ervaart, ziet etc. Zijn er nog meer vragen? Geen vragen meer?

Dan dank ik u zeer voor uw welwillend gehoor en geef het woord over aan een waardiger spreker, die deze avond voor u zal besluiten.

Goeden avond

-0-0-0-0-0-

HET SCHONE WOORD

(zelfverheffing)

Goedenavond, vrienden,

Wij zullen deze avond, zoals gebruikelijk, gaan besluiten met het Schone Woord. Is daarvoor deze avond ook een citaat aanwezig? Bij voorkeur een Nederlands citaat, of geeft u de voorkeur aan het aaneen rijen van enkele woorden?

Niemand schat hoog genoeg, wat hij kan zijn, niemand laag genoeg, wat hij is.

Heeft iemand hiertegen bezwaar?

Reactie: Ik vind het niet erg mooi,

Antwoord: Ik kan begrijpen, dat u het niet mooi vindt. Maar ik moet tot mijn spijt vaststellen, dat het meestal juist is. Ik zou dit willen noemen: Zelfverheffing.

Ik ben een mens, een geest
en hoog verheven, boven al het andere,
wat er leeft,
want in mij is het groot bewustzijn,
dat naar hoge waarden streeft.
O, veel heb ik bereikt en ver ben ik gegaan,
wanneer ik terugzie op de afgelegde levensbaan,
dan moet ik zeggen: Groot ben ik geworden,
groot door het lot, dat eens het mijne was.
Maar wat gij vraagt van mij, wat gij vordert,
kan ik niet volbrengen.
O, gaarne wil ik het offer brengen,
wat de wereld van mij vraagt,
maar geef mij dan een sterkere,
die mijne lasten draagt,
want zo sterk ben ik nog niet geschapen.

De mensheid roept de geest te wapen,
de geest roept tot de hoogste geest,

omdat zij zeer bevreesd zichzelf niet erkent,
 voor wat zij is.
 Een onbegrip voor eigen zielekracht,
 van in het "IK" verborgen uit God geboren Macht,
 weigert men een doel te stellen verheven,
 waardig aan 't bestaan,
 en leeft dan liever in zichzelf,
 tevreden over, wat reeds werd gedaan en werd volbracht.
 Men ziet zichzelf groot en hoog verheven,
 of, zo men nederig is,
 als iemand, die met al zijn streven,
 het, nu ja, niet verder bracht,
 maar toch zijn best wel heeft gedaan.
 Men moet u dan maar nemen, zo gij zijt,
 zo meent gij.
 Zo zijt gij. Gij kunt niet anders!
 Daarom zegt gij: Neem mij aan, o, wereld, zo ik ben.
 Maar in u leeft God, in Goddelijke kracht,
 de God, Die volmaaktheid tot stand heeft gebracht.
 Die de Volmaaktheid, is, ook in uw wezen.
 Geen doel is voor u ooit te hoog
 geen mislukking hoeft gij ooit te vrezen,
 Wanneer gij slechts vertrouwt op deze kracht
 en gaat tot God, Die in Zijn Macht
 en Liefde reeds
 dit bestaan u met zich bracht.

Gij schat uzelf hoog,
 Schouw op tot het volmaakte Zijn
 En zie uzelf, zo gij zijt:
 zwak, onvolledig, onvolmaakt en klein,
 maar voorbestemd om op te stijgen
 en spreekt gij bijna weer die klacht
 Ik ben niet sterk genoeg,
 dat is voor God, Die heeft dat wel volbracht,
 ik kan dat toch niet doen.
 Zwijg dan! Besef, gij kunt volbrengen,
 gij, die u beroept op het gebruik,
 op het algemeen fatsoen
 van menselijk bestaan.
 Vlei u niet met de waan,
 dat gij volmaakt reeds zijt;
 Gij slaat te hoog uzelf aan.

Gij, Kracht geboren uit de Eeuwigheid!
 Die eeuwig in de Kracht zult gaan en staan van God.
 Wat is er, wat gij niet kunt volbrengen?
 Wat is het weinig dan,
 wat gij nu hebt bereikt.
 Gij schat uzelf veel te laag,
 wanneer gij meent:
 Volmaaktheid is voor mij niet te bereiken,
 dat ligt te ver, dat is te hoog,
 Maar veel te hoog schat gij uzelf,
 wanneer gij zegt:
 Ik heb volbracht, ik heb gedaan,
 Want zo gij dan uzelf ziet.

Is het beeld, dat gij u vormt in waan,
die niet op werkelijkheid berust.
Het is eerder vrees voor waarheid van bestaan,
gebrek aan innerlijke rust.
Daarom bouwt gij dan een waan,
van wat gij zijt.
Belangrijk! Groot! En wat gij hebt volbracht.
Dan meent gij, wanneer kwelt de nood,
is het boven mijne macht?
Ik kan het niet!

Maar de volmaaktheid ligt in u,
gij, die uit het Volmaakte zijt geboren
en opgaat tot de God,
Die u reeds tot Zich riep,
toen Hij eens in scheppend Denken
u een wereld schiep
en u henen zond
naar aards bestaan,
uit sfeer en geest.

Gij zijt volmaakt door God,
Die in u leeft,
al het andere is waan.
Wanneer gij naar bewustzijn streeft
van de Kracht, die in u leeft,
waaruit gij zijt geboren,
dan zult gij zien:
Niets is te hoog voor u,
maar meer dan ooit tevoren zult gij begrijpen,
hoe onvolmaakt en onvolledig ben ik nu!

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-